

A Szív és Igazság, mint Istennek adott ajándék

Krónikák 1. könyve 29:17

„Jól tudom, oh én Istenem, hogy te a szívet vizsgálod és az igazságot szereted. Én mindezeket tiszta szívemből, nagy jó kedvvel adtam, s látom, hogy a te néped is, a mely itt jelen van, nagy örömmel, szabad akaratja szerint adta ezeket néked.”

Sokakat távol tart, elriaszt Istentől, az a feltételezés, hogy az ember nem adhat semmit Istennek, Neki nem kell az embertől semmi. Az ajándék, ami az ember kezéből, mind testi és lelki, Istennek nem kell. Ez a feltételezés megállja a helyét, abban az értelemben, hogy az ember az üdvösségért nem adhat semmit Istennek, pontosabban az ember Krisztus Jézus megadott már mindent, amit kellett, nem hagyott ki semmit, ami az üdvösség megszerzéséhez kellene. Ehhez bármit is hozzátenni bűn. Mondja is az Ige a [Zsidók 10:14-ben](#) „Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteteket.” A tökéleteshez nincs mit hozzátenni, bármivel próbálkozik az ember, csak kárt okoz. A tökéletes, az tökéletes.

Azonban ez nem azt jelenti, hogy Krisztus ajándéka, önkéntes véráldozata, amit Istennek „ajándékul” adott, kizárná a lehetőségét annak, hogy az ember Istennek adjon valamit. Ennek sem elvi, sem gyakorlati akadályja nincs. Sőt! A hívő emberek, - akikben feltámadt az Ádámban meghalt szellem -, megörvendeztetetik Istent az ajándékaikkal még akkor is, ha ezt Isten sehol sem kéri a Szentírásban.

Megtérésem után azt tapasztaltam, hogy a hívő emberek nem sokat törődnek a világi ünnepekkel, mint a névnap, vagy a születésnap, nem várják el egymástól az ajándékokat, egyáltalán nem tartják fontosnak ezeket az eseményeket. Még az Igében is olyan esemény van feljegyezve a születésnapról, ami Keresztelő János halálával kapcsolatos. Ez kicsit beárnyékolja az esemény felhőtlen örömét. Mindegy, lényeg az, hogy a hívők között nincs olyan nagy jelentősége az ilyen ünnepi köszöntéseknek, ajándékozásoknak, mint a világi emberek között. Később azonban azt is észrevettem, hogy ugyan nem várják el, de nagyon jól esik minden hívő embernek, ha mégis felköszöntik, vagy még ajándékot is kapnak. Nincs ez másképp Istennél sem. Nagyon jól megvan az ajándékok nélkül is, nem vár el semmit, de ha az ember mégis tud vinni Neki valamit, amit szeret, annak örül és az örömét visszasugározza az emberre, amitől az embernek szintén öröme lesz.

Dávid élete végén elmondhatta, hogy Istennek adta, amit Isten szeretett. A szívét és az igazságát. Dávid a Bibliának egy kiemelt személye, mert egyrészt Isten választott népének legjelentősebb királya, és az Úr Jézus előképe. Ez azonban nem jelenti azt, hogy tőle Isten elfogadta, amit adott, és az átlagembertől/átlaghívőtől ne tenné. Nagyon is teszi, sőt! Várja Isten azt, hogy az ember adjon neki. Mégpedig azért, mert Ő nagyon jól tudja, hogy az ember gyakran azzal akarja kifejezni a szeretetét, hogy ajándékot ad. Ahogyan az emberek is, Isten is jó néven veszi, ha ajándékkal közelít hozzá az ember. Azt azonban jó tudni, hogy kinek, milyen ajándékot érdemes vinni, kit mi örvendeztet meg.

Egyszer a feleségemnek – még a megtérése előtt - nagy örömet akartam szerezni és karácsonyra vettem neki egy csomó hasznos dolgot gondolván, most aztán örülni fog! Sorba csomagolta ki az ajándékokat és tette félre egykedvűen a tartalmát, vágyakozva kezdve hozzá a következő csomag kibontásához, hogy abban hátha olyat talál, amiben örömét leli. Kezdték elfogni a csomagok és már-már úgy gondoltam, hogy hiába költöttem egy csomó pénzt hasznos holmikra, mégsem tudok neki örömet szerezni. Mindent csak félretett. Már-már feladtam a reményt, mikor az utolsó csomaghoz ért és abban talált egy zenélő-táncoló játékszamarat, ami láttán olyan öröme támadt, hogy magához ölelte és könnybe lábadt a szeme. Ehhez a haszontalan játékhoz képest, amiket félretett, kincsek voltak. Csak nem neki, hanem nekem. Főleg, hogy sok pénzt költöttem rájuk. Ekkor tanultam meg, hosszú idő után, hogy a feleségemnek milyen ajándékkal lehet örömet szerezni. Olyannal, ami teljesen haszontalan, a hétköznapiakban semmi értelme, amire kifejezetten csak ilyen alkalmakkor számít. A hasznos dolgok nem ajándékok, mert azokat amúgy is megvinnánk, olyan érzést kelt, mintha meg akarnánk spórolni az ajándékot. Ez természetesen nem mindenkinél van így és nem is azért mondtam, hogy ez követendő példa, de akkor ő így gondolkozott.

Ezt csak azért mondom, mert sokan úgy gondolják, hogy elég adni. Nem elég! Tudni kell, hogy minek örül a másik. Isten számára sem lehet hétköznapi, mindenki által használatos, a világban elfogadott ajándékokat adni, mert az nem örvendezteti meg. Azt elengedi, mielőtt megkapná. Nem kell Neki kényszeredett imádkozás, vagy gyülekezetbe járás, vagy mellékes bibliaolvasás, főleg nem a tehetségünkön fakadó zenélés, vagy bármilyen előadás, stb.

Ahogy annak idején az Úr Jézus sem a maga gondolatai szerint adott Istennek ajándékot, úgy ma sem teheti meg senki, mert úgy járhat az ember Isten előtt, mint én a feleségemmel.

Sokszor hangsúlyozzuk, hogy Istennek nincs szüksége semmire, ami a miénk. Szoktuk említeni az [1Ko 4:7-et](#) „...Mid van ugyanis, a mit nem kaptál volna? ...” Mindent Istentől kaptunk, nem tudunk Neki olyat adni, amit ne Ő tőle kaptunk volna. Akkor miért adnánk vissza? Mit kezdene azzal, amit visszaadunk Neki. Ő adta az anyagi javakat, a tehetséget, az utódokat, a munkahelyet, a munkavégzéshez az erőt, az értelmet stb. Miért adnánk vissza neki? Van ennek értelme? Ezt akarná Isten? Érezzük, hogy ezzel valami nincs rendben.

Az ószövetségi időkben, Izraelben Isten törvénye szerint állatokat kellett feláldozni Isten előtt. Az áldozati állatot is Isten adta az embereknek. Miért kellett vissza adni? Igazából nem kellett vissza adni, legalábbis nem minden esetben, inkább az időt, energiát kellett részálni arra, hogy elmenjenek Jeruzsálembe az emberek az áldozati ünnepre. Sokszor nehéz, fáradságos, veszélyes volt az út. Ezt meg lehet tenni kötelességtudatból, hagyománytiszteletből, a látszat kedvéért, vagy engedelmisségből is. Érezzük, hogy aki engedelmisségből tette, az tette helyesen.

Két fontos dolog teszi elfogadhatóvá Isten számára az ajándékot. Az egyik az, ha olyat ad az ember, ami Istennek tetszik, a másik, hogy engedelmisség van a háttérben, ami arra buzdítja az embert, hogy adjon Istennek.

Hadd ismétljem meg, hogy az ember – jó esetben - a szeretetét fejezi ki azzal, hogy adni akar és ez az ösztönös viselkedés abból táplálkozik, hogy Isten a maga képére és hasonlatosságára teremtette az embert. Ő is ad. Ad meleget, esőt, napsütést, gyógyulást, erőt, örök életet, megváltást, stb., ezért az Ő teremtményei is Hozzá hasonlóan adni szeretnének. Itt szokta elvéteni az ember, mert a maga ízlése szerint választja meg az ajándékait, nem pedig annak az ízlése szerint, aki kapja. Pedig ez nagyon fontos. Dávid szavai ebben adnak eligazítást.

Isten azt szereti, ha az, aki ad, az a **szívét** és az igazságát adja tiszta szívből, ráadásul jó kedvvel. Nem mondhatja senki, hogy Dávidnak könnyű élete volt. Bibliaolvasó emberek tudják, a nem Biblia olvasók, meg higgyék el nyugodtan, hogy semmivel sem volt neki könnyebb, mint a ma élő bármelyik embernek. Mégis meggyőződéssel le tudta írni az alapige szavait. Ez hány embernek sikerülne ma? Vagy hány magát kereszténynek valló embernek? Hány hívőnek?

Sokan szeretnék Dávid szavait őszintén idézni, de nem tudják. Legalábbis keveseknek sikerül. Miért? Mert nem akarják tudomásul venni, hogy Istennek nem lehet akármit adni.

Jézus nem állhatott elő azzal, hogy tele vagyok érzésekkel, szebbnél szebb gondolatokkal, buzog bennem a tettekészség, de még várj egy kicsit, amíg lesz rád időm, hogy megadjam Neked, amit vársz. Ebből nem lett volna semmi, nem hogy a világ megváltása. Ne felejtsük el, hogy Ő is ember volt, olyan testben, mint mi. A halogatásra, kifogásra, mellébeszélésre neki is alkalmas volt a teste, de akart adni Istennek, akart adni a világnak és tudta is, hogy mi kell Istennek.

Ma már minden ember tudhatja, mert Dávid által közli Isten.

A szívét kéri Isten az embertől. De hogy teheti meg? Hogy tudja oda adni a szívét az ember Istennek?

Amikor felismeri az ember, hogy bűnös, és Krisztus által kegyelmet kap, akkor a kegyelemmel együtt új szívet is ad neki Isten, ahogy az **Ezékiel próféta könyve 36:26** mondja: „És adok néktek új szívet, és új szellemet adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet” Ez az amit adhat az ember. Ez az amit szeret Isten. Nem a korábbi kőszívet, hanem ezt az újat. A régijt Isten elveszi, hogy a háta mögé vesse, de az újat önként kell Neki adni, hogy Ő őrizze meg, Ő éltesse. A **Példabeszédek 4:23** azt mondja: „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.” Hol lehetne jobban megőrizni, mint Istennél. De az ember ezt az újat is megtarthatja és megkeményítheti. Ezt lehet megelőzni azzal, ha Istennek adja az ember, hogy jó kezekben legyen. Itt szokott nagyot hibázni az ember. Mert Istennek nem kell más, csak az új. A régiből nem kell semmi. De az ember nem tudja leválasztani a régi természetet az új szívről. Ezért szép lassan a régi természet behálózza, körülfonja és végül megfojtja az új szívet, nagy kárt okozva ezzel az embernek. De ezt el lehet kerülni. Át lehet adni Istennek.

Shakespeare Velencei Kalmár című művében amennyire emlékszem az volt a történet végefelé, hogy egy tartozás fejében a kalmár át kellett, adja a szívét a hitelezőjének, mert 1 font súlyú szív volt a zálog. Mikor már nagyon meleg volt a helyzet, mikor rendezni kellett az adósságot, azzal állt elő a kalmár ügyvédje, hogy mivel súlyban volt meghatározva a szív-zálog, hogy csak akkor korrekt az eljárás, ha pont annyi szívet vesznek ki a kalmár testéből, - ráadásul vér nélkül, mert arról nem volt szó - amennyit a szerződésben meghatároztak. Ha kicsit többet, vagy kicsit kevesebbet, vagy vérrel együtt, akkor szerződés ide, vagy oda, közönséges gyilkosságot követnek el. Ezen elbukott a hitelező követelése, mert ehhez a művelethez a nagy kockázat miatt, nem mert senki hozzákezdeni.

Kicsit olyan az ember, mintha félne attól, hogy ha Istennek átadja a szívét akkor a szívével együtt elveszíti a gonosz természetét is. Pedig pont ezért kellene átadni a szívét, hogy ezáltal megújulhasson az egész élete az embernek. Ha a szív jó helyen van, akkor az ember élete is jó mederben folyik. Dávid ezt felismerte és a mai embert is arra biztatja, hogy ne féljen megtenni, mert Isten kezében nem kell hibázással számolni. Ő pontosan tudja, hogy honnan, miből és mennyit kell elvenni. Csak bízzuk réá a dolgot.

Ehhez kapcsolódik az **igazság** fogalomköre is, amit még említ Dávid. Ő az igazságnak a gazdája volt a hivatásánál fogva. Mint király, igazságot kellett szolgáltatnia a Zsidó népnek. Kevés király mondhatná el magáról még azt is, hogy önuralmat gyakorolt uralkodása idején külső nyomás nélkül, de azt, hogy átadta az ő igazságát Istennek, vagyis nem a maga elmélete, belső indíttatása alapján gyakorolta a hivatását, hanem átadva azt Istennek és elfogadva Tőle az útmutatást, talán nem lenne egy sem. Pedig minden uralkodó hatalomnak ezt kellene gyakorolnia, amiben az alattvalóknak/választóknak pedig erősíteni őket másdsággal. Ahogy az **1Tim 2:8** mondja: „Akarom azért, hogy imádkozzanak a férfiak minden helyen, tiszta kezeket emelvén föl harag és versengés nélkül”.

Ma, minden ember, éljen akár királyságban, vagy demokráciában egyaránt dönthet arról, hogy az igazságáért kiáll, vagy átadja Istennek. Nagy az, aki el tudja végezni az emberben, hogy az igazságáról lemondjon. Mondhatná valaki, hogy ez mindenkivel megeshet, a körülmények gyakran kényszerítik rá az embert arra, hogy elengedje a maga igazát. Valóban így van, de azok kevesen vannak, akik nem csak elengedik az igazukat, hanem a helyébe Isten igazságát teszik. Ebben az Úr Jézus a legfőbb példa. Ő feláldozta magát minden ember bűnéért, ezzel a maga igazságát nem csak félretette, hanem átadta az Atyának, aki érvényt is szerzett az igazságának. Ezzel az Úr Jézus magára vette a bűn büntetését is, vagyis nem csak lemondott az igazságáról, hanem vállalta az Atya igazságának érvényesülését is. Ez szokott hiányozni a gyakorlatból. Nem elég elengedni az embernek a saját igazát, igazságát, hanem a helyére be kell fogadni azt az igazságot, amit Isten ad. Ez mindenre igaz. Ha a bünt megtagadja az ember és megüresedik tőle, a helyét be kell tölteni az Úr szellemével. Ahogy az Úr Jézus is mondja a **Máté 12:43-45-ben** „Mikor pedig a tisztátalan szellem kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál: Akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba, a honnét kijöttem. És oda menvén, üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt. Akkor elmegy és vesz maga mellé más hét szellemet, gonoszabbakat ő magánál, és bemenvén, ott lakoznak; és ennek az embernek utolsó állapotja gonoszabb lesz az elsőnél.”

Van egy ismerősöm, aki nagy nyomorúságban van. Paráználkodik, iszik, elhanyagolja a nagy családját, kimarad éjszakára, stb. Időnként ráébred, hogy nincs rendben az élete és látszólag megadja magát Istennek. Néha még be is látja, hogy Isten előtt nem lehet igaza, nem hibáztathat mindig mást az állapota miatt. Ez már többször megtörtént, de ennél tovább sose jutott. Ez azért van, mert bár látja, hogy neki nem lehet hosszú távon igaza, de Istennek az igazságát egyszer sem tudta befogadni. Habár hívők között él, de nem ismeri Isten, nincs mivel betöltekeznie.

A hívő emberek sokszor elengedik a saját igazságukat egy adott helyzetben, de elengedik az Atya igazságát is. Pedig tudják, hogy nem helyes. Nem azt mondom, hogy Isten igazáért az embernek kell harcolni, de ha Isten az ember által akarja gyakorolni az igazságát, akkor helyt kell adni az akaratának. Ez csak akkor megy, ha az ember nem csak elengedi az igazát, hanem át is adja Istennek. Olyan nincs, hogy valaki semmilyen igazsággal ne rendelkezzen. Ha nem Isten igazságát gyakorolja, akkor a sajátját. Vagy másik emberét, akitől átvette. Az 1:kor.5-ben olvasunk arról, hogy vannak a gyülekezetben paráznák, akiket ki kellene zárni a gyülekezetből, de a gyülekezet vezetői nem teszik, pedig Isten igazsága megkívánja. Pál nem dicséri meg őket, hogy milyen rendes töletek, hogy nem piszkálják a bűne miatt az ilyet, hanem felfuvalkodottnak nevezi őket, akik Isten igazságánál többre tartják a sajátjukat, ami megengedőbb, ami konfliktuskerülőbb, ami buksi simogatóbb. Pál szavai Isten gondolatát közvetítik: **1. Korintus 5:5** Átadjuk az ilyent a Sátánnak a testnek veszedelmére, hogy a szellem megtartassék az Úr Jézusnak ama napján.

Akik átadták az igazságukat Istennek, azok megkapják cserébe az Ő igazságát, ami a lelkes, bünt megtűrő embereknek túl szigorú lesz, de azoknak, akik vágynak Isten közösségére már most a földi életben, azoknak eligazítást, stabilitást és éberséget ad. Ne felejtsük el, hogy Jézus azt mondta többek között, hogy „Én vagyok az „...igazság...”. Aki felismeri, hogy a saját igazsága úgynevezett lemondó ajándék Istennek, az Krisztusban kapja vissza Isten igazságát, ami szeretetben követendő.

Lehet, hogy meg fognak botránkozni néhányan, de elmondom, hogy amikor az unokahúgaim és az unokaöcsém még 3-4 évesek voltak, beöltöztem télapónak mikuláskor és úgy mentem be a gyerekekhez a házba. Nem ismertek meg és miközben beszélgettem velük – mint télapó – elkértem

az egyik gyerek cumiját, amihez annyira ragaszkodott, hogy a szülei azt gondolták, felnőtt koráig nem engedi el. A télapó olyan tekintély volt a legkisebb előtt, - mert szórta az ajándékokat -, hogy a gyerek gondolkodás nélkül átadta a cumiját, végleg lemondva róla. Másnap mondta az anyukája, hogy nem is kérte később, mert tudomásul vette, hogy a télapó végleg elvette és amit adott helyette sokkal jobb, kár sópáncolni érte. A [Mát 18:3](#)-ban azt mondja az Úr „Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.” Itt az Úr Jézus pont arról beszél, hogy meg kell alázkodni, mint a kisgyerek. Pál a Korintusiaknak azt mondja, hogy fel vagytok fuvalkodva. Azt gondolom, hogy tanulságos a történet. Fel vannak fuvalkodva, mert Isten igazsága helyett, a maguk igazságát gyakorolták.

Dávid jókedvvel adta a szívét is és az igazságát is Istennek. Ez a legfontosabb. Ahogy szokták mondani. Önként és dalolva! Másképpen nincs értelme. Olyan kézből, ami csak félig van kinyitva, Isten nem veszi el az ajándékot. Pedig akarja. De azt akarja, hogy utólag senki se nosztalgiazzon a régi szép életén, hanem örüljön annak, hogy megszabadult a régitől és megkapta helyette az újat. Az új élet, a krisztusi élet gyümölcsei már nem csak adhatók Istennek ajándékkul, hanem meg is örvendeztetik. **Róma 7:4-5** szerint: „Azért atyámfiai, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy legyetek máséi, azéi, a ki a halálból feltámasztatott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek.

Az ajándék szorosabbá teszi az emberek egymással való kapcsolatát és így van ez Istennel való kapcsolatunkban is. Isten elhalmoz bennünket az ajándékaival, ami nagy örömeinkre szolgál. Nekünk kár erőlködni azzal, ami a miénk, de azokkal a gyümölcsökkel, amiket az Ő segítségével termünk, megajándékozhatjuk Őt naponta. Fontos, hogy merjük a szívünket és az igazságunkat minden egyes nap az Ő szerető kezébe tenni, nem fogcsikorgatva, hanem jó kedvvel.

Ámen.